

Arrest

nr. 294 705 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PRUDHON
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 september 2023 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. EL HADDADI, die loco advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 april 2023 richt de verwerende partij een verzoek tot overname aan Frankrijk.

1.3. Op 2 mei 2023 verklaren de Franse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 4 mei 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij wordt besloten verzoeker over te dragen aan Frankrijk met het oog op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Tegen deze zaak diende verzoeker een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RVV 295 098. Samen met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verzoeker in deze laatste zaak een verzoek tot het bevelen voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet ingediend.

1.5. Op 20 september 2023 wordt verzoeker was zijn vrijheid beroofd wordt een beslissing tot terugleiding naar vasthouding wel bepaalde plaats genomen met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, die verklaart te heten,

(...)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 02.05.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 04.05.2023, met een termijn van 10 dagen.

Op 08.06.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Frankrijk wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 04.05.2023.

Betrokkene werd op 20.09.2023 gehoord door de politie van Zaventem en herhaalt dat hij niet naar Frankrijk wil terugkeren omdat zijn vrouw, DA (°(...).1995) met wie hij religieus gehuwd is, in België woont. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel van 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 04.05.2023. Betrokkene verklaart dat hij nog voor de wet wil trouwen met mevrouw D en dat hij een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend. Er is geen bewijs van zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning in zijn administratief dossier. Zijn intentie om te trouwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Het feit dat hij op 05.02.2023 religieus gehuwd is (in Guinee, op afstand) met mevrouw DA, die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij samenwoont, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven (arrest RVV, nr. 189065 dd. 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Bij de Franse autoriteiten is hij gekend als SM, geboren op (...)2002.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 13.06.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 04.05.2023 die hem betekend werd op 09.05.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“UN MOYEN UNIQUE, pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation :

- de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après « CEDH ») ;

- de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après « la Charte ») ;

- de l'article 17 du Règlement [(UE) n°604/2013 du Parlement européen et du Conseil établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte)] (ci-après « le Règlement Dublin III ») ;

- de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après « la loi du 15 décembre 1980 »)

- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

- des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

EN CE QUE la décision querellée considère que l'appréciation de l'article 8 de la CEDH a déjà faite dans la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire du Requérant du 4 mai 2023 ;

Que la Partie adverse considère que le fait que le Requérant vive avec sa conjointe et qu'ils aient entamé les démarches en vue d'une déclaration de cohabitation légale ne lui donne pas le droit de séjour ;

ALORS QUE l'article 17 du Règlement Dublin III, sous le titre Clauses discrétionnaires, prévoit une exception aux règles de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale :

« 1. Par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement.

L'État membre qui décide d'examiner une demande de protection internationale en vertu du présent paragraphe devient l'État membre responsable et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité. Le cas échéant, il en informe, au moyen du réseau de communication électronique «DubliNet» établi au titre de l'article 18 du règlement (CE) no 1560/2003, l'État membre antérieurement responsable, l'État membre menant une procédure de détermination de l'État membre responsable ou celui qui a été requis aux fins de prise en charge ou de reprise en charge.

L'État membre qui devient responsable en application du présent paragraphe l'indique immédiatement dans Eurodac conformément au règlement (UE) no 603/2013 en ajoutant la date à laquelle la décision d'examiner la demande a été prise.

2. L'État membre dans lequel une demande de protection internationale est présentée et qui procède à la détermination de l'État membre responsable, ou l'État membre responsable, peut à tout moment, avant qu'une première décision soit prise sur le fond, demander à un autre État membre de prendre un demandeur en charge pour rapprocher tout parent pour des raisons humanitaires fondées, notamment, sur des motifs familiaux ou culturels, même si cet autre État membre n'est pas responsable au titre des

critères définis aux articles 8 à 11 et 16. Les personnes concernées doivent exprimer leur consentement par écrit. 29.6.2013 Journal officiel de l'Union européenne L 180/41 FR

La requête aux fins de prise en charge comporte tous les éléments dont dispose l'État membre requérant pour permettre à l'État membre requis d'apprécier la situation.

L'État membre requis procède aux vérifications nécessaires pour examiner les raisons humanitaires invoquées et répond à l'État membre requérant, au moyen du réseau de communication électronique Dublin et établi conformément à l'article 18 du règlement (CE) no 1560/2003, dans un délai de deux mois à compter de la réception de la requête. Les réponses refusant une requête doivent être motivées.

Si l'État membre requis accède à la requête, la responsabilité de l'examen de la demande lui est transférée. »

L'article 7 de la Charte et l'article 8 de la CEDH consacrent et protègent le droit à la vie privée et familiale. La protection offerte par ces dispositions s'étend à d'autres proches qui peuvent jouer un rôle important au sein de la famille, lorsque la vie familiale est effective et préexistante. Il est indéniable qu'il existe une cellule familiale entre le Requérant et son épouse. La Partie adverse a connaissance de cette cellule familiale puisqu'elle mentionne le mariage religieux de Monsieur S et Madame D dans la décision attaquée. Elle mentionne également le fait que Monsieur S souhaite toujours épouser Madame D et qu'il a entamé les démarches en vue d'une déclaration de cohabitation légale.

Si, comme l'indique la Partie adverse, le Requérant ne dépose aucune preuve de sa demande de cohabitation légale, c'est car ce dernier est en train de finaliser la collecte de tous les documents nécessaires (Pièces n° 3 et 7 à 12).

Le Requérant a rejoint son épouse en Belgique, avec qui il entretient une vie privée et familiale depuis l'année 2018.

En 2018, par l'intermédiaire de membres de sa famille, il fait la connaissance de Madame AD (RN : xxx), de nationalité belge. Ils apprennent à se connaître en ligne, grâce à de nombreux contacts par téléphone. Au mois décembre 2022, ils se rencontrent pour la première fois à Paris, chez la soeur de Madame D. Depuis le 18 mars 2023, ces derniers vivent ensemble en Belgique au domicile de Madame D à Woluwe-Saint-Etienne (Pièce n° 14).

Le 5 février 2023, les parents du Requérant et de Madame D organisent un mariage coutumier qui se déroule en Guinée (Pièces n° 11 et 12). Cela afin de leur permettre de pouvoir s'installer dans le respect de leur religion.

Ensuite, le Requérant et son épouse ont célébré leur mise en ménage en Belgique en organisant une petite fête/cérémonie (Pièce n° 13). Les photos prises à l'occasion de celle-ci sont éloquentes. Des pièces sont déposées à l'appui de ce recours afin de mettre en évidence la préexistence et la véracité de la relation entre le Requérant et son épouse. Il s'agit de photos prises lorsqu'ils ont célébré leur mariage en Belgique ainsi que de photos prises dans leur vie au quotidien (Pièces n° 4 et 5).

Monsieur S et Madame B ont de nombreux projets d'avenir.

D'abord, comme indiqué ci-dessus, ils rassemblent depuis plusieurs semaines les nombreux documents nécessaires afin de déposer une demande de cohabitation légale (Pièces n° 3 et 7 à 12).

Ensuite, ils ont l'intention d'avoir un enfant. En préparation de cela, Madame D a subi une intervention chirurgicale au mois de juillet 2023 (Pièce n° 6).

La vie privée développée par Monsieur S en Belgique est protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (« CEDH »).

La cellule familiale que forme le Requérant avec Madame D est incontestable, le Requérant ayant d'ailleurs été trouvé à son domicile. La réalité de la vie familiale n'est d'ailleurs pas contestée par la Partie adverse.

L'article 8 CEDH stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

L'article 7 de la Charte dispose que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications ».

Aux fins de pouvoir définir exactement ce qu'implique l'article 8 CEDH, il faut se référer à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg.

Dans certains « leading cases », la Cour de Strasbourg a clairement fait le lien entre la problématique du droit au respect de la vie familiale et celle des droits des étrangers. La Cour européenne des droits de

l'homme s'est posé la question de l'impact des décisions concernant les immigrés sur la vie familiale des personnes concernées.

Si la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que la CEDH ne garantit pas, comme tel, le droit d'un étranger d'entrer et de rester sur le territoire d'un pays donné, il n'en reste pas moins que selon sa jurisprudence, des mesures d'expulsion d'un étranger peuvent affecter le droit au respect de la vie privée et familiale de ce dernier, et dès lors potentiellement contrevenir à l'article 8 CEDH.

C'est l'arrêt Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, du 27 mai 1985, qui a posé le principe de la protection de la vie privée et familiale des étrangers.

Il va de soi que, dans le cas qui nous occupe, priver le Requérant de l'examen de sa demande de protection internationale en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Certes, toute atteinte à la vie privée d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite, l'article 8 CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée doit être conforme à la loi ;*
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique. L'ingérence de l'Etat belge dans la vie privée du Requérant, consistant ici en retour en France, peut sans doute être considérée conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique, puisque cet éloignement du territoire serait la conséquence du respect Règlement Dublin. La première condition peut donc être considérée remplie. On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH. Il s'agit ici de contrôler l'immigration.*

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi, ici le contrôle de l'immigration, et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. Cour Eur. D.H., arrêt Berrehab c. Pays-Bas du 21 juin 1988 ; Cour. Eur. D.H., arrêt B.A.C c. Grèce du 13 octobre 2016 ; Cour. Eur. D.H., arrêt Hoti c. Croatie du 26 avril 2018). La troisième condition n'est donc pas satisfaite. En effet, l'éloignement du territoire de Monsieur S, effectué dans un but de contrôle de l'immigration, doit être considéré comme totalement disproportionné lorsque mis en balance avec l'intérêt de ce dernier à maintenir sa relation amoureuse avec son épouse en Belgique. Madame D est belge et travaille en Belgique (Pièces n° 3 et 4). Il lui est très difficile de quitter son pays, son travail et de fonder une famille en France alors qu'elle est ancrée dans son pays. Elle bénéficie par ailleurs également du droit à la vie familiale, et de fonder une famille dans son propre pays ! D'ailleurs cette dernière ne pourrait s'installer en France que si elle y exerce une activité professionnelle.

Partant, le préjudice causé à Monsieur S et sa compagne serait totalement disproportionné en comparaison à l'avantage pour l'administration belge d'un retour du Requérant en France. En indiquant que l'appréciation de l'article 8 de la CEDH a été déjà été « faite dans la décision de retour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) », la Partie adverse se réfère à une décision dont recours a été introduit devant Votre Conseil. La Partie adverse a connaissance de cela puisqu'elle indique d'un recours a été déposé devant Votre Conseil en date du 8 juin 2023. Cependant, elle motive la décision attaquée au motif que ce recours n'a pas d'effet suspensif. Dès lors, en prenant la décision attaquée, la Partie adverse ne prend pas en considération les éléments primordiaux repris dans le recours afin de procéder à l'examen de proportionnalité de justifie l'article 8 de la CEDH.

Pour cette raison, la décision attaquée n'est pas suffisamment motivée en violation de l'article 62 de la loi sur les étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. La Partie adverse n'a pas procédé à un examen approfondi et exhaustif de la situation familiale du Requérant. EN CE QUE la Partie adverse indique que le Requérant « a été convoqué le 13 juin 2023 pour un entretien avec un coach ICAM » et qu'il « n'a pas répondu à l'invitation » (Pièce n° 1). ALORS QUE Monsieur D n'a pas reçu cette convocation."

2.2.2. Waar verzoeker als eerste concrete grief de schending aanvoert van artikel 17 van de Dublin III-verordening, merkt de Raad op deze grief geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissing. De huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is enkel gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 20 september 2023. Verzoeker diende een afzonderlijk verzoek tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) van 4 mei 2023, aanhangig bij de Raad onder het rolnummer RVV /I – 295 098. Tegelijk met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid diende de verzoeker eveneens een verzoek

tot het bevelen voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet in tegen de bijlage 26quater van 4 mei 2023. Met het arrest nr. 294 692 van 26 september 2023 werd het verzoek om voorlopige maatregelen door de Raad verworpen.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

In casu diende verzoeker voor het eerst op 21 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in en werd hij nooit toegelaten om gedurende een lange periode op het grondgebied te verblijven. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating op het grondgebied. In een dergelijk geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot verzoekers gezinsleven wat volgt:

“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 04.05.2023. Betrokkene verklaart dat hij nog voor de wet wil trouwen met mevrouw D. en dat hij een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend. Er is geen bewijs van zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning in zijn administratief dossier. Zijn intentie om te trouwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Het feit dat hij op 05.02.2023 religieus gehuwd is (in Guinee, op afstand) met mevrouw DA, die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij samenwoont, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven (arrest RVV, nr. 189065 dd. 28.06.2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”). Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.”

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is,

enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

In casu wordt verzoeker geacht ervan op de hoogte geweest te zijn dat het in België uitgebouwd gezinsleven in precare omstandigheden plaatsvond. De hinderpalen die verzoeker aanvoert, betreffen het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft die in België werkt. Verzoeker acht het onevenredig te verwachten dat zij haar werk opgeeft en zich in Frankrijk vestigt. Ter zitting benadrukt verzoekers advocate verder dat een gezinsleven in Guinée niet mogelijk is, vermits verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing er toe strekt verzoeker terug te leiden naar Frankrijk met het oog op de verdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Vooreerst heeft dit onderzoek een tijdelijke aard en belet niets dat verzoekers partner hem ondertussen bezoekt in Frankrijk. Als begunstigde van een internationale beschermingsstatus zal zijn partner zich bij verzoeker kunnen vestigen in Frankrijk of kan verzoeker er voor kiezen vanuit Frankrijk een verzoek tot gezinshereniging in België in te dienen.

In het andere geval, wanneer het verzoek om internationale bescherming uitmondt in een weigering, zal verzoeker in principe moeten terugkeren naar Guinée, van waar hij eveneens een verzoek om gezinshereniging kan indienen. Uit verzoekers betoog blijken geen hinderpalen die aanleiding geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

2.2.4. Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat het motief dat hij niet is ingegaan op de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-coach, niet geldig is omdat hij geen dergelijke uitnodiging heeft ontvangen, merkt de Raad op dat dit motief uitsluitend betrekking heeft op de (deel)beslissing tot vasthouding. In casu betreft dit echter een maatregel tot vrijheidsberoving op grond van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarvoor, overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet, uitsluitend de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, bevoegd is. Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

2.2.5. Het middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT